

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Maria de Cervelló, la primera mercedària

El proper divendres 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor al Temple, l'Església catòlica celebra amb goig la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, amb el lema «La vida consagrada, trobada amb l'amor de Déu». Voldria aprofitar aquesta glossa dominical per mirar d'explicar breument quins són alguns dels trets particulars que diferencien la vida consagrada de la de la resta dels cristians.

Tots els catòlics som cridats al seguiment de Crist. Pel baptisme rebem el regal de ser fills de Déu, germans de Jesucrist i temples vius de l'Esperit Sant. No obstant això, hi ha algunes persones batejades com nosaltres que per una invitació especial de Déu, per una moció de l'Esperit Sant, es proposen seguir més de prop Jesucrist. Les persones que assumeixen lliurement aquesta crida a la vida consagrada viuen els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència per amor al Regne del cel. S'anomenen consells evangèlics perquè van ser predicats per Crist i són una invitació per seguir més de prop el camí que Ell va recórrer en la seva vida. Si bé tots els catòlics estem cridats a viure aquests tres consells, la persona consagrada ho fa com una manera de viure una consagració *més íntima* a Déu, motivada sempre per donar més glòria a Déu. El consagrat ha tingut una trobada particular amb Jesús que l'ha convidat a donar-li tot, a consagrar-s'hi, i per Ell, amb Ell i en Ell a tota la humanitat.

No podem deixar de donar les gràcies a Déu per continuar cridant moltes persones en aquest camí de la vida consagrada i pel testimoni de tants homes i dones que viuen amb radicalitat la seva consagració. Per aquest motiu, el divendres 2 de febrer celebrarem a la Catedral de Barcelona, a les set del vespre, una Eucaristia per agrair a Déu el do de la vida consagrada i per pregar per tots els consagrats i les consagrades de la nostra diòcesi. Convido a tothom qui pugui a participar en aquesta celebració tan preciosa.

Com que enguany també celebrem el vuitè centenari de la fundació de l'Orde de la Mercè, voldria tenir present avui santa Maria de Cervelló, que podem anomenar amb justícia *la primera mercedària*.

De família noble, Maria de Cervelló va néixer a Barcelona l'any 1230 i va ser batejada a la parròquia de Santa Maria del Mar. Era molt agraciada i els

Imatge en gres de Santa Maria de Cervelló de Chema Dapena i Alfredo R. Vázquez. (Parroquia de Santa María de Cervelló, Madrid)

historiadors ens diuen que, en la seva joventut, no li van faltar pretendents, però ella, educada en la fe, va decidir consagrar-se al Senyor. I el camí que va trobar va ser vincular-se al naixent Orde de la Mercè.

L'any 1260 va morir el seu pare, Guillem de Cervelló, i després d'haver venut el palau de la família, es va traslladar amb la seva mare, Maria, a una casa modesta del carrer Ample, a la vora de l'església de la Mercè, i des

d'allí va ser l'ànima femenina de l'Orde mercedari. En morir la seva mare, l'any 1265, va donar tots els seus béns per afavorir el rescat dels cristians captius.

En el capítol general que l'Orde va celebrar a Tarragona l'any 1260 es va accedir a la petició de Maria de Cervelló d'instituir la branca femenina de l'Orde. El 1261 es va fundar el primer monestir de monges mercedàries amb Eulàlia de Pinós, Isabel de Bertí i la ma-

teixa Maria de Cervelló. Ajudaven els pobres i els redimits pels mercedaris que arribaven al port de Barcelona.

El poble la va anomenar Maria dels Socors, o dels Socós, i va ser venerada ja en vida. Especialment, va ser venerada i invocada pels mercedaris en els seus viatges cap a l'Àfrica, perquè la tenien com a advocada davant dels perills de les tempestes i de la presència de pirates. Santa Maria de Cervelló és, doncs, un testimoni del que és la vida consagrada, de la seva radicalitat i els seus fruits, sovint enmig de moltes dificultats i proves. Santa Maria de Cervelló, intercedeix per tots els homes i les dones de vida consagrada que viuen a la nostra diòcesi.

Amb motiu de la jornada del 2 de febrer, desitjo expressar una paraula de reconeixement i també d'encoratjament a tots els religiosos i religioses perquè a través de les seves obres i del seu testimoni són un gran factor de concòrdia i de cohesió social. En les darreres cartes dominicals he insistit en la concòrdia com un objectiu prioritari d'aquest moment. Els religiosos i religioses treballen, en àmbits socials molt diversos, per fer realitat a la nostra terra allò que va dir el Concili Vaticà II, que el seguiment radical de Crist en la vida religiosa, «promou àdhuc en la societat temporal, un estil de vida més humà» (LG 40).

Benvolguts religiosos i religioses, gràcies pel vostre treball i pel vostre testimoni.

ACTUALITAT

El cardenal Omella pren possessió de la seva basílica titular a Roma

El passat diumenge 21 de gener, el cardenal Omella va presidir la celebració de l'eucaristia per a la comunitat de la basílica parroquial de la Santa Creu de Jerusalem a Roma. En aquest acte, el varen acompanyar els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, i altres membres de la Cúria. Els cardenals tenen el títol d'una basílica i d'una comunitat cristiana de Roma perquè d'aquesta manera formen part del clergat del Papa, com a bisbe de Roma. Aquesta basílica conserva la relíquia del

Lignum Crucis (la Creu de Crist) des del s. IV, després d'haver-la descobert de manera miraculosa a Jerusalem santa Helena, mare de l'emperador Constantí, i portada a Roma. A l'homilia, el cardenal va parlar de l'evangelització i va expressar aquestes tres idees: «Ser sants, perquè els sants no cal que parlin ja que la seva vida és un testimoni; la fraternitat, perquè els cristians ens hem d'estimar com ens va demanar Jesucrist; i servir els pobres, perquè en aquest servei es verifica l'autenticitat de la nostra fe.»

ENTREVISTA

2.000 setmanes amb nosaltres

JAUME AYMAR

Catalunya Cristiana ha arribat al número 2.000. Fundat l'any 1979 per Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa, aquest setmanari «ha contribuït i contribueix a donar a conèixer la realitat de l'Església universal i les Esglésies locals que fan camí a Catalunya, a Andorra i la resta d'Espanya, i a tots els indrets on hi ha missioners catalans», afirma Mn. Jaume Aymar, que n'és el director des de 2008. Avui diumenge, a les 19 h, tindrà lloc a la catedral de Barcelona una eucaristia per celebrar aquesta efemèride, que presidirà el cardenal Joan Josep Omella.

Com valora l'actual *Catalunya Cristiana*?

Catalunya Cristiana ha crescut en informació i en opinió. Molta gent ens diu que és llegívola. Manté els valors inicials, i això que el context eclesial i social des de 1979 fins ara ha canviat profundament. Mantenim la doble edició en català i en castellà, cosa que contribueix a la normalització de totes dues llengües.

Quin és el valor principal del setmanari?

Som planers. Volem ser un setmanari eclesial de proximitat a les persones, fent nostres els seus goigs i esperances, tristeses i angoixes. Ens adrecem al territori sense perdre de vista els missioners catalans dispersos pel món. L'evangelització és personal: el setmanari és un instrument al servei dels qui evangelitzen.

Quins canvis tenen previstos fer en el disseny i l'edició?

Estem treballant en profunditat en un nou disseny. També volem renovar el web i estudiem l'aplicació mòbil per atansar-nos a un públic més jove. El bisbe Joan Carrera, que en va ser un fidel col·laborador des de l'inici, deia: «Tranquils, la pluralitat en l'Església està garantida». Nosaltres intentem ser un reflex d'aquesta Església.

Òscar Bardají i Martín

JORNADA DE LA INFÀNCIA MISSIONERA

«Aventura't a ser missioner»

Diumenge 28 de gener, Jornada de la Infància Missionera

La preparació de la Jornada de la Infància Missionera comença per nosaltres a l'Advent, amb la festa dels «Sembradors d'estels», en què els nens i les nenes se senten petits missioners felicitant a tothom el Nadal amb una petita estrella brillant.

No queda lluny aquest sentiment de compartir l'alegria de la gratuïtat amb un petit gest d'amor; d'aquesta manera entenem l'Encarnació de Jesús. Podríem dir que la *infància* es torna *infància missionera* per participació en la Santa Infància de Jesús.

El nostre compromís, des de l'Obra Pontificia, oferint formació cristiana, educació, sanitat, suport a un nen, ho entenem com a ofrena a l'Infant de Betlem, Salvador del món. «Els nens són animats a oferir als altres nens del

món la seva ajuda en forma de pregària, de sacrificis, de donatius, estimulant-los a descobrir-hi el rostre de Jesús» (art. 15 OMP). Així ells poden experimentar que, en fer nostres les necessitats dels altres, ens posem en un camí de transcendència que, a través dels germans, ens porta a Déu.

Siguem animadors en les nostres comunitats del compromís missioner dels més petits, **els nens ajuden els nens**, «no només donar, sinó també rebre». Dues característiques de petitesa i reciprocitat, perquè la innocència dels infants no sap d'obstacles a l'acció de l'Esperit Sant, el veritable protagonista de la missió.

Delegats de Missions de Catalunya i O.M.P.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

Quitar lo que nos sobra: el amor propio

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, en la *primera cautela*, escribía a quien quiere **vencerse a sí mismo** y **arrancar el amor propio**:

—«Que **entiendas** que **no** has **venido** al convento —a la vida de comunidad: sea religiosa, matrimonial, familiar, laboral, deportiva, la que sea...— sino para que **todos** te **labren** —te trabajen, te forjen— y te **ejerciten**. Y así, **librarte** de las **imperfecciones** y **turbaciones** que tenemos y que pueden originarse en el **trato** con el **otro**, y de esto, **sacar provecho de todo** cuanto te **suceda**.»

Y añadía:

—«Conviene que pienses que **todos** son **oficiales**, los que están a tu lado —en conventos o donde sea— para **ejercitarte**, como a la verdad lo **son**. No olvides que unos te han de **labrar** de **palabra**, otros de **obra**, otros de

pensamiento contra **ti**; y que en **todo** has de estar **sujeto**, como la **imagen** —pieza de alabastro, de madera— está **al que la labra** y al que la **pinta**, y al que la **dora**.»

—«Si esto **no guardas**, no sabrás **vencerte a ti mismo**, ni a tu **sensualidad** y **sentimiento** —tu amor propio—, ni sabrás **haberte bien** en el convento —o allí donde estés, donde te encuentres— con los religiosos —o con quien sea, que esté a tu lado—, ni alcanzarás la **santa paz**, ni te **librarás** de muchos **tropiezos** y **males**.»

Miquel Àngel, arquitecto, autor de las esculturas *Moisés*, *David* y *La Piedad*, entre muchas otras, afirmaba: «¿Cómo hago una escultura? Simplemente quitando del bloque de mármol todo lo que **no es necesario**, lo que **so-**

Lectures de la missa diària i santoral

29. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30;16,5-13a / Sl 3 / Mc 5,1-20]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena. Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD). Sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Girilani, vg. carmelitana.

30. ■ Dimarts [2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Sl 85 / Mc 5,21-43]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedití, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. □ Dimecres [2Sa 24,2.9-17 / Sl 31 / Mc 6,1-6]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / Sl: 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / Mc 6,7-13]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Divendres [Mt 3,1-4 (o bé: He 2, 14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé: Lc 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cersers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candelà (Valls), Candelària (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dissabte [1Re 3,4-13 / Sl 118 / Mc 6,30-34]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia. Santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. ■ † Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4. 6-7 / Sl 146 / 1Co 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita). Sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs. Sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Señor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Señor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Señor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Señor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà.»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Señor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Señor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Señor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

De la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssi sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Señor i mirar de fer el que és agradable al Señor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Señor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Señor sense tràfecs que ens distreguin.

✠ Evangelí segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «¿Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzarete? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home». Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «¿Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir". El Señor me respondió: "Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducir a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaún, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

Jesús parlava amb autoritat

P. JAUME SIDERA, claretià

La nostra assemblea continua el culte de la sinagoga. Tothom hi acudia per compartir la fe i nodrir-la amb la Paraula... Un feigrès, en aquest cas Jesús, comentava la lectura del dia... Hi havia també un *possés*, una persona que no es pertany a ell mateix. És un *addicte* a qualsevol força destructiva: droga, alcohol, fum, joc. És incapaç de pensar amb el seu cap i de mirar amb els seus ulls. Tot allò que ahir o avui destrueix, esclavitza o despersonalitza, és diabòlic. Digueu-ho com vulgueu.

Jesús comença alliberant els possessos de tota mena. La gent de Cafarnaüm es preguntava: «¿Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.»

Què ensenyava? El sermó de la muntanya? Marc no ens en diu res. Ens diu que Jesús ensenyava amb autoritat. És plenament coherent amb el que diu i amb el que fa. Aquest és el seu ensenyament. Comença sacsejant, alliberant, reestructurant la persona. Una fe acrítica o immadura pot ser també una addició destructiva i despersonalitzadora. Opi, com deien abans. Jesús treu fora de nosaltres tot verí que ens ensopeix.

Avui tenim la sort de venir perquè volem i bategem els infants perquè creiem en el Baptisme i els preparem per a la primera comunió. Les parelles es casen per rebre un sagrament i no només per fer una festa, d'altra banda digníssima. Continuem per aquest camí de llibertat interior, fidels a la Paraula i a l'exemple de Jesús. Com a fills que som molt estimats del Pare Déu, nodrits amb el Pa de l'Eucaristia compartida en comunitat.

AGENDA

Activitats del cardenal Omella

Divendres 2 (19 h). Eucaristia en la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, a la Catedral.

Diumenge 4 (13 h). Eucaristia pel 40 aniversari de la Romeria i de l'arribada de la Mare de Déu de la Sierra a Santa Coloma de Gramenet.

Actes

Associació Amics del Àngels. Convo-ca els següents certàmens: Dibuix, Fotografia, Haikus i Poesia. Trobareu tota la informació i les bases dels certàmens a: www.assocangels.entitatsbcn.net. Per més informació: t. 933 230 616, a/e: infoamicsdelsangels@gmail.com

Conferències a la Parròquia de la Bonanova (pl. de la Bonanova 12, t. 934

173 870). Dimarts 30 de gener «Transcendents per naturalesa». Dimarts 6 de febrer «Cristians per elecció», a càrrec de Ramon M. Nogués. Ambdues de 21.30 a 23 h.

Novahumanitas (c/ Àliga, 12 - Hostafrancs). Dimecres 7 de febrer (18.30 h), presentació de Novahumanitas, i a les 19 h, sessió de formació «Actituds i comportaments de la vida relacional», amb Mn. Josep Font, formador de Novahumanitas a Barcelona, València i Madrid. Oberta a tothom. Confirmeu la vostra assistència a: t. 616 164 006. Més informació: www.novahumanitas.org.

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts benèfics de febrer (tots a les 18 h). *Diumenge 4*, Coral Sant Medir, director: Ramón Beltrán. *Diumenge 11*, A Cappella Wimbledon High School (Regne Unit), director: Richard Bristow. *Diumenge 18*, obres de Mozart, Puccini, Toldrà, i Händel, amb Rosa M. Ramírez, soprano i Rosa M. Abella, piano. Diu-

ACTUALITAT

Distinció a la Comunitat de Sant'Egidio

L'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya (IEMC), amb la col·laboració de la Facultat de Filosofia de Catalunya-URL, atorga cada any el Reconeixement Emmanuel Mounier a persones o institucions que destaquen per actituds i activitats que expressen les qualitats més apreciades de la persona humana, tant en l'àmbit intel·lectual com pràctic, en l'horitzó del pensament personalista. Enguany, aquest Institut ha atorgat el reconeixement corresponent al 2018 a la Comunitat de Sant'Egidio, institució fundada pel laic i historiador Andrea Riccardi, l'any 1968. Aquest guardó serà lliurat el proper 17 de maig al Seminari Conciliar.

menge 25, B-Pipes duo, amb Manuel Rodríguez, orgue, i Marc Monzonis, trompeta. Donatiu mínim: 5 euros.

Cursos

Ciència i fe en diàleg. El 6 de febrer començarà una nova edició, en línia, del «curs Ciència i fe en diàleg», organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya

(FTC) amb el patrocini del Pontifici Consell per a la Cultura (Vaticà). El curs vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació...). Per a més informació: www.CienciaiFe-BCN.com

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

María de Cervelló, la primera mercedaria

El próximo viernes 2 de febrero, fiesta de la Presentación del Señor en el Templo, la Iglesia católica celebra con gozo la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, con el lema «La vida consagrada, encuentro con el amor de Dios». Quisiera aprovechar esta glosa dominical para tratar de explicar brevemente cuáles son algunos de los rasgos particulares que diferencian la vida consagrada de la del resto de los cristianos.

Todos los católicos estamos llamados al seguimiento de Cristo. Por el bautismo recibimos el regalo de ser hijos de Dios, hermanos de Jesucristo y templos vivos del Espíritu Santo. Sin embargo, hay algunas personas bautizadas como nosotros que por una invitación especial de Dios, bajo una moción del Espíritu Santo, se proponen seguir más de cerca a Jesucristo. Las personas que asumen libremente esta llamada a la vida consagrada viven los consejos evangélicos de pobreza, castidad y obediencia por amor al reino de los cielos. Se llaman consejos evangélicos porque fueron pre-

dicados por Cristo y son una invitación para seguir más de cerca el camino que Él recorrió en su vida. Si bien todos los católicos estamos llamados a vivir estos tres consejos, la persona consagrada lo hace como una manera de vivir una consagración *más íntima* a Dios, motivada siempre por dar más gloria a Dios. El consagrado ha tenido un encuentro particular con Jesús que lo ha invitado a darle todo a Él, a consagrarse a Él, y por Él, con Él y en Él a toda la humanidad.

No podemos dejar de dar las gracias a Dios por seguir llamando a muchas personas a este camino de la vida consagrada y por el testimonio de tantos hombres y mujeres que viven con radicalidad su consagración. Por este motivo, el viernes 2 de febrero celebraremos en la Catedral de Barcelona, a las siete de la tarde, una Eucaristía para agradecer a Dios el don de la vida consagrada y para orar por todos los consagrados y las consagradas de nuestra diócesis. Invito a todo el que pueda participar en esta celebración tan preciosa.

Como este año celebramos también el octavo centenario de la fundación de la Orden de la Merced, quisiera tener unas palabras de recuerdo para santa María de Cervelló, a quien podemos llamar con justicia *la primera mercedaria*.

De familia noble, María de Cervelló nació en Barcelona en 1230 y fue bautizada en la parroquia de Santa María del Mar. Era muy agraciada y los historiadores nos dicen que, en su juventud, no le faltaron pretendientes, pero ella, educada en la fe, decidió consagrarse al Señor. Y el camino que encontró fue vincularse a la naciente Orden de la Merced.

En 1260, a la muerte de su padre, Guillem de Cervelló, después de vender el palacio de la familia, se trasladó con su madre, María, a una modesta casa de la calle Ample, al lado de la iglesia de la Mercè, y desde allí fue el alma femenina de la Orden mercedaria. Al morir su madre, en 1265, dio todos sus bienes para favorecer el rescate de los cristianos cautivos.

En el capítulo general que la Orden celebró en Tarragona en 1260, se accedió a la petición de María de Cervelló de instituir la rama femenina de la Orden. En 1261 se fundó el primer monasterio de monjas mercedarias con Eulalia de Pinós, Isabel de Bertí y la misma María de Cervelló. Ayuda-

ban a los pobres y los redimidos por los mercedarios que llegaban al puerto de Barcelona.

El pueblo la llamó María del Socorro, o *dels Socós*, y fue venerada ya en vida. Fue especialmente venerada e invocada por los mercedarios en sus viajes hacia África, porque la tenían como abogada ante los peligros de las tormentas y de la presencia de piratas. Santa María de Cervelló es, pues, un testimonio de lo que es la vida consagrada, de su radicalidad y de sus frutos, a menudo en medio de muchas dificultades y pruebas. Santa María de Cervelló, intercede por todos los hombres y las mujeres de vida consagrada que viven en nuestra diócesis.

Con motivo de la jornada del 2 de febrero, deseo expresar una palabra de reconocimiento y también de ánimo a todos los religiosos y religiosas porque a través de sus obras y de su testimonio son un gran factor de concordia y de cohesión social. En mis últimas cartas dominicales he insistido en la concordia como un objetivo prioritario de este momento. Los religiosos y religiosas trabajáis, en ámbitos sociales muy diversos, para hacer realidad en nuestra tierra lo que dijo el Concilio Vaticano II, que el seguimiento radical de Cristo en la vida religiosa «suscita un nivel de vida más humano incluso en la sociedad terrena» (LG 40).

Queridos religiosos, gracias por vuestro trabajo y por vuestro testimonio.